

Det nye literariske Selskab

1799—1800.

Et Fragment til Belysning af Datidens Tilstande.

Af **E. Collin.**

Under ovenstaaende Benævnelse dannedes i Slutningen af forrige Aarhundrede et Selskab, om hvilket der nu kun haves spredte og sparsomme Efterretninger, men som dengang vakte endeel Opsigt dels ved sine uklare, for mangeslags Fortolkninger udsatte Formaal, dels ved sin efter et kort Liv pludselige Opløsning.

Den første Anledning til Selskabets Stiftelse blev givet af den i Nyerups Forfatter-Lexicon I. 296 nævnte Hajman Josephson. Hans rette Navn var Chajim Ditz. Indvandret fra Ostpreussen blev han her antaget som «Klausner» ved den jødiske Menighed¹⁾. Han har

¹⁾ Ved den herværende jødiske Menighed findes 2 Legater, stiftede af Moses Amsel Meier (1 Portion) og Isaac Jacob (2 Portioner); hver Legatportion skal tildeles en Student d. e. Talmudist. Om Beskaffenheden af dennes Forretning hedder det i en Artikel af H. S. Neukirch i «Den Frisindede» 1838, pag. 390: At studere Loven (Loven, ikke i den Betydning, i hvilken Ordet bruges i Evangeliet, ei heller i den Betydning, at derved blot skulde forstaaes den hellige Skrifs 24 Bøger) d. v. s. at gjøre den hele mundtlige og skriftlige Lære til Gjenstand for sin Granskning og nøiagtige Undersøgelse, er af de orthodoxe Jøder

formodenlig ikke kunnet have sit Udkomme som Familieforsørger af denne Bestilling, da han søgte et saadant Erhverv som det, der nedenfor nærmere skal omtales.

Til denne Mand sigtes der, naar det i Rahbeks Erindringer V. 377 hedder: «Godmodige og hjælpsomme Sander interesserede sig for en Mand, hvem han gjerne vilde aabne en stadig Erhverv; han faldt da paa at oprette en Klub, for hvilken denne Mand skulde være Vært; men for at forvise denne Klub Deeltagelse og Søgning, fattede han den Plan, her at organisere et nyt literarisk Selskab, der skulde arbeide til almeen Oplysnings og Forædlings Udbredelse»¹⁾).

---

stedse bleven betragtet som et religiøst Bud, hvis Efterlevelse strengt var dem paalagt. Den høiere Religionskundskab skulde paa denne Maade udvikles, udbredes og levendegjøres; Aanden skulde ved Studeringerne ikke alene gives Næring, men, hvad mere er, Sandhederne skulde virke paa Hjertet, eller, med andre Ord, der skulde ved Efterkommelsen af et saadant Bud virkes paa hele Menneskets intellectuelle og moralske Tilstand. Men var end Opfyldelsen af et saadant Bud mulig for Enkelte, saa ligger det dog allerede i Sagens Natur, at Livets mangfoldige Sysler og Sorger forhindrede Mængden heri, og for at det tilsigtede Øiemed dog paa en eller anden Maade skulde opnaaes, søgte man at underholde Mænd, der med en reen og pletfri Vandel forenede dyb Lærdom og Indsigt i Religionsskrifterne. Hos disse kunde man da i paakommende Tilfælde søge Oplysning om Livets vigtigste Anliggender, de skulde oplyse, belære og trøste. Og saaledes opstode da de saakaldte Midraschhuse (hebr. darasch, arab. darasa, at tyde Løven), Lærestalter, som Enhver frit kunde afbenytte.

¹⁾ Denne Josephson synes at have haft en besynderlig Lyst til at stifte Selskaber. I sine forskjellige Smaaskrifter anbefaler han saaledes, at et Selskab forener sig for lidt efter lidt at bringe vore theoretiske Kundskaber i praktisk Udøvelse. Navnlig skulde Selskabet faae Menneskene til almindeligere at benytte sig af de Kundskaber, man allerede har til Brændematerialiernes Besparelse. Hans Anmelder i Physikalsk Bibliothek finder ham i Detaillert og i Stilen saare besynderlig eller rettere overmaade

Initiativet toges af Assessor Collett, Literatus Spleth, Overlærer i Frue Skole Linderup, Secretair Sander, Not. publ. G. H. Olsen og Professor Rahbek. Men foruden disse maa der allerede dengang have været et større Antal Medlemmer, da de (ifølge Leiecontract af 26. Febr. 1799 med Eieren Starinsky) havde Locale i 1ste Etage Amagertorv Nr. 49, bestaaende af 7 Værelser med Kjøkken etc., alt for en halvaarlig Leie af 150 Rdl. D. C. Senere steg Medlemsantallet til 106.

Disse Mænd udstedte under 17. Juni 1799 en af Sander conciperet Indbydelse ¹⁾ til et Antal navngivne Mænd her i Staden. Selskabet constituerede sig under Direction af J. Drejer, F. C. Schouboe og Rosenstand-Goiske. Indvielses-Talen holdtes af Cand. theol. P. H. Mønster. Josephson var «Inspecteur og Vært» og erholdt herfor $\frac{1}{4}$ af Indtrædelsespenge (4 Rdl.) og Contingent (8 Rdl.).

Selskabets Formaal angaves at være «at oplyse og med Oplysningen forædle vort Fædrelands nuværende og tilkommende Borgere». Det agtede «fra Aaret 1800 at udgive en almindelig Fædrelands-Tidende ²⁾ og at holde en udbredt Brevvexling med oplyste Menneske-

---

urimelig», men anbefaler dog hans Forslag, tilføiende: «Skulde ingen af vore Klubber ville heri gjøre det første Skridt? Efterslægtsselskabet fremkom dog især ved en af disses Virksomhed.»

¹⁾ Iris og Hebe 1799. III. 178—86.

²⁾ Man skulde næsten troe, at Nyerup har villet spøge med dette Forehavende, naar han i sin Kjøbenhavns Beskrivelse, p. 323, angiver Planens Dimensioner saaledes: at meddele Efterretninger om alle Foranstaltninger i Samfundets forskjellige Dele, alle Fremskridt eller Tilbageskridt i Videnskabernes og Konsternes forskjellige Provindser, alle for de forskjellige Stænder og Aldere nogenlunde vigtige Begivenheder, med eet Ord: alle Nyheder, der formodes meest at kunne interessere Læserne som danske og norske Borgere.

kjendere og Patrioter i alle danske og norske Provindser». Bidragene betales med 5 Rdl. for Arket. Af det mulige Overskud kunde dannes «en Fond for Lærde, der geraade i Nød».

Det er tydeligt, at Selskabet lige fra Begyndelsen ikke har staaet høit i det offentlige Omdømme, skjøndt der blandt dets Medlemmer fandtes mange anseete Navne og ikke en Eneste, af hvem der kunde tages Forargelse. Af de Oplysninger, som nedenfor meddeles angaaende den Tids Tilstande, vil det fremgaae, at det ikke var uden Grund, at Sander antog, at Selskabet betragtedes som en Jakobiner-Klub. Men ialfald lod man haant om den moraliserende Formynder-Rolle, som Selskabet paatog sig at udføre. Denne Stemning udviklede sig ogsaa i Selskabet selv, som, ved aldeles intet at sætte i Værk, blev til en almindelig Klub. Det er derhos klart, at man havde en Forudfølelse af den nær forestaaende Indskrænkning i Trykkefriheden. Efterat Mønster i sin Tale har dvælet ved «det Borgerheld, vi nyde i Skrivefrihedens uvurderlige Klenodie», udraaber han: «O, at Menneskehedens og Retfærd's blide Genius i al sin høitidsfulde Guddoms Majestæt vilde omstraale Dannerkongen og lede hans Haand, medens han nedskriver enhver Linie i den Trykkerets Anordning, vi med længselsfuld Forventning see imøde! O, at Ingen maatte misbruge den ædle Skrivefrihed!» o. s. v. ¹⁾

Forordningen af 27. Sept. 1799 udkom. Strax efter, nemlig den 16. October, udstedte Sander følgende Circu-

¹⁾ Hermed kunde passende sammenlignes den samme Forfatters Skrivemaade 2 Aar tidligere i det første Stykke af *Tria juncta in uno*, hvor han angriber «den theologiserende» Læge, Professor F. L. Bang, «Troens Qvaksalver», som «ennuierer Patienterne lidet med Forsoningskæren».

laire til Medlemmerne. (Da det aldrig har været trykt, meddeles det her fuldstændigt.)

«Ingen af Selskabets ærede Medlemmer kan være uvidende om, hvilke ubillige Domme Rygtet udspreder i Hovedstaden og Provindserne om Selskabets Oprettelse, Plan, Hensigt og Vedblivelse. Først, saa siger man, var det Fremmede, der i den trykte Indbydelse ikkun fandt en ædel Maske, hvorunder de troede at opdage den skjulte Hensigt, at ville organisere et de franske Jakobiner-Klubber lignende Institut. En fremmed Magts (enten virkelige eller foregivne) Miskjendelse af Danmarks Klubber, hvoriblandt det n. l. Selskab især er nævnt, har paadraget endeel af vore handlende Medborgere et betydeligt Tab. Hvad er almindeligere, end at Smerte ved eget Uheld udarter til Harme imod Andre, som ansees endog kun for en uskyldig Anledning dertil? Mange syntes at finde en Lise deri, naar de baade i offentlige Samqvem og i deres egne Kredse udøste deres Harme over et Selskab, som Ingen imidlertid gjorde sig Umage for nærmere at kjende. Vi alle følte os uskyldige og uskyldigen fornærmede. Man holdt det ikke for Pligt at lægge Mærke til Byerygter, der sædvanlig storme den eene og forsvinde den anden Dag. Man troede tvertimod, nu meer end tilforn at burde ile med Bekjendtgjørelsen af Selskabets for længe siden udarbeidede Love, ja, om muligt, endog med Begyndelsen af den almindelige Fædrelands-Tidende. Eller var det ikke Pligt imod os selv, ved offentlige Kjendsgjæringer at overbevise alle vore fordomsfrie og ædle Medborgere om, at ikkun uegennyttig Gavnelyst har forenet os til patriotisk Virksomhed?

Imidlertid tager den offentlige og hemmelige Bagtalelse imod Sædvane mere til end af. Endog tænkende

Mænd i alle Stænder yttre ligefrem det Haab, at man nu vil give efter for Omstændighederne; og det almindelige Rygte, at Selskabet skulde ophæves, beviser idetmindste tydeligen nok, hvad vore Medborgere ønske vi frivilligen maatte gjøre. Endskjøndt Regjeringen selv ikke mis-kjender vor Hensigt, saa vil den efter adskillige Medlemmers høist rimelige Formodning alligevel ansee Selskabets frivillige Ophævelse for et Offer, gode Borgere troe at bringe Fædrelandet ¹⁾.

Medborgere! Det er ikke nok at være god; for den, der lever i Samfund med Mennesker, som tidt nødes til at domme efter udvortes Skin, er det en lige saa hellig Pligt at synes god. Kan vi endnu haabe at gavne, da de Ubilliges Fordomme og de bedre Medborgeres Frygt stride imod os? Efter den 27. Sept. 1799 kan vi neppe vente tilstrækkelige Bidrag af navngivne Forfattere i alle Provindser; og saasnart vi nødes til at give Slip paa vort Hovedformaal, paa den almindelige Fædrelands-Tidende, hensvinder da ikke Selskabet til een af vore sædvanlige, vistnok uskyldige, men dog uvirksomme Klubber, hvis Antal man vel ikke kan holde for rigtigt at forøge? Under disse Omstændigheder bliver Selskabets frivillige, af den almindelige Stemme ønskede Ophævelse endog et ringe Offer.

Ja, for os bliver det et ringe Offer. Men ogsaa for Selskabets Inspecteur, der uden nogen Brøde fra sin Side ved dette uventede Uheld taber sit Levebrød? Enhver af os kjender Hr. Josephsons Fortjeneste af Selskabet. Unægte-

¹⁾ Chr. Reventlov, som ogsaa havde faaet en Indbydelse fra Selskabet, gjorde dette opmærksomt paa de Udlæggelser og Fortolkninger, man af dette Forehavende behagede at gjøre.

ligt var det ham, der ved sin første Subscriptionsplan, ved Opoffrelse af sin gamle Næringsvei, ved egen med Frygt for Tab forbundne Virksomhed har givet Anledning til Selskabets Stiftelse. Da de saaledes forenede Mænd fandt det nødvendigt at forandre hans Plan og at give Selskabet sin nærværende Forfatning, ansaae man det tillige for billigt, paa en anden Maade at sørge for hans Udkomme. Skal denne Mand nu paa een Gang tabe Alt? Er det ikke under Selskabets Værdighed at bringe Fædrelandet et Offer paa hans og hans Families Bekostning? Vi haabe af de ærede Medlemmers Ædelmodighed, at de med forenede Kræfter, ved en frivillig Gave enten aarlig eller cengang for alle, ville sørge for, at Hr. Josephson med hans Familie ikke udsættes for trykkende Mangel.

Bifalde de fleste Stemmer dette af Fædrelandskjærlighed indgivne Forslag, frivilligen at ophæve Selskabet, saa ville Alle være enige deri, at vi skyldte os selv en offentlig Retfærdiggjørelse og vore Medborgere den Opmærksomhed, at betage dem deres vistnok ugrundede Frygt. Det sikreste og maaskee det eneste Middel er i vore Tanker en offentlig Bekjendtgjørelse af Selskabets Love og Vedtægter, tilligemed en simpel, i en værdig Tone forfattet Efterretning om dets Oprettelse, Plan, Skjebne og frivillige Ophævelse. De ærede Medlemmer ville, om dette bifaldes, ved de fleste Stemmer udnævne den Mand, som paa Selskabets Vegne skal paatage sig dette sidste Arbeide.

Til Selskabets nærmere Overveielse indstilles derfor:

1. om vi, for at berolige vore Medborgere, ikke frivilligen skulde ophæve det nye literariske Selskab?
2. hvem af de ærede Medlemmer man agter at give Fuldmagt til den offentlige Retfærdiggjørelse?

3. om og hvormeget man agter at bidrage til Skadeløsholdelse for Hr. Josephson, Selskabets Inspecteur og Vært.

Det nye literariske Selskab, d. 16. Oct. 1799.

Sander.»

Bestyrelsen og ni Medlemmer paategnede dette Circulaire, at de tiltraadte Forslaget, og derefter omsendtes dette med Bestyrelsens Skrivelse af 24. October 1799, hvori denne, «efter noie at have overveiet Selskabets nærværende Stilling, det Forhold, hvori det staaer til Fædrelandet, og de Omstændigheder, under hvilke det skulde begynde sin Virksomhed», samt henvisende til, «at der bestandig udmelde sig adskillige Medlemmer,» — opfordrer til skriftlig Afstemning.

Blandt de faa Paategninger maa udhæves Jacob Just Gudenrath's paa Grund af den udførlige Motivering, der tillige kaster noget Lys over Forholdene. «Det offentlige Omdømme», skriver han, «har fra første Tid været dette Selskab ugunstig. Subscriptionsplanen og den Tone, hvori samme var affattet, opvakte strax nogen Misnoie. Især fortørnedes man over det Løfte om Danske Lærdes Understøttelse. Man spurgte: hvilke Danske Lærde skulde understøttes eller formodes at ville betle om Understøttelse af sine Brødre og af et privat Selskab? m. m. Kort sagt: den Idee fandtes ydmygende for Danske Lærde, og man gjettede, at en saadan maatte være opstaaet i et fremmed Hoved. Flere Omstændigheder kom til og bestyrkede denne Mistanke. Det udbredte sig meer og meer, at Hr. Josephsons og faa enkelte Personers Interesse var Formaalet. Den paalagte Afgift befandtes tung

for literære Personer ¹⁾, og Publikum saae ikke et Ord paa Prent om Regnskabet. Intimationstalen blev bedømt at prange med store Løfter om Ting, som ikke kunde sees ²⁾, at befeide og ville nedtræde ethvert Skrivt før den almindelige Fædrelands-Tidende, som endnu kun lovedes, og at offre vel tyk Røgelse for visse Personer. Jeg for min Person anseer hverken Palæstina eller Tydskland ³⁾ for mit Fædreland, men alene Danmark og Norge . . . Jeg har ikke før ved denne Leilighed kunnet afgive Votum om Selskabets Tarv og om de fatale Rygter, hvori Selskabet som Selskab er aldeles uskyldig. Eftertiden kan maaskee vise, hvorvidt det bekjendte Qvicqvid delirant reges plectuntur Achivi imodtager Anvendelse her. — Paa den Grund, at jeg ikke tør haabe, at det Formaal, som blev opgivet: Fædrelandets almindelige Nytte, kommer til nogen Virkelighed efter den Plan og efter Planens mange

¹⁾ Ogsaa i det 28de Brev fra Kjøbenhavn i Iris og Hebe (af Bærens) bemærkes, at Stifterne maaskee snarere havde opnaaet Hensigten ved et lavere Contingent, da de fleste Videnskabsmænd ere fattige.

²⁾ Taleren P. H. Mønster gjør en Slags Undskyldning i denne Henseende, naar han med den ham egne Pathos udbryder: Tilgiver mig, Medborgere, om jeg gjennem en varm Indbildningskrafts tryllende Fjernglas seer flere Fordele af dette Selskab, end jeg maaskee burde.

³⁾ Det er muligt, at G. med denne Yttring, som sigter til Josephson, der var tydsk Jøde, ogsaa har villet give et Sidehug til Sander som den, der efter sin tydske Oprindelse og tydske Skribent-Fortid ikke havde Adkomst til at stille sig i Spidsen for et dansk National-Foretagende. Man faaer en Formodning derom, naar G. senere i sit Votum, ved at nævne Sander, tilføier: for hvem jeg forresten bær al den Agt, som kan bestaae med Danske Lærdes Bevarelse. Men dette synes ubilligt mod Sander, der allerede dengang havde gjort sig bekjendt som Niels Ebbesens Forfatter, et Arbeide, som dog maatte tyde paa, at han havde brudt med Tydskheden.

Hindringer, protesterer jeg først kraftig mod al Retfærdiggjørelse, hvor villig enten Hr. Secretair Sander (for hvem jeg forresten bær al den Agt, som kan bestaae med Danske Lærdes Bevarelse) eller nogen Anden kunde findes til at pønse derpaa; dernæst udmelder jeg mig af Selskabet, det en stor Deel allerede have gjort, betaler Contingent for det løbende Qvartal, men til Hr. Josephson ikke Een Skilling, da jeg ikke har ringeste Kundskab om Hr. Josephsons Fortjenester. Bonus esse quam videri malo¹⁾»

Mægler Wessely, der havde fungeret som oekonomisk Directeur og Kasserer, udmeldte sig af Selskabet og indsendte Regnskab og Beholdning den 18. Sept. 1799. Til Revisionen af dette Regnskab (næsten 2 Sider) medgik 3 Maaneder. Imidlertid havde Cand. juris Jonas Collin paataget sig at være Kasserer, hvilket her tillige var: at afvikle Forretningen. Dette gik ikke af uden meget Bryderi, da Medlemmerne efterhaanden forsvandt. De Færreste havde betalt for et heelt Aar, nogle endog kun Indskud. Selskabet opløstes i Slutningen af 1799, men Restancerne maatte indkræves. Et Forslag om at betale Josephson med Anvisninger paa Medlemmer, der ikke vilde betale (»da Mængden er af hans egen Nation, faaer han dem sikkert ind«, hedder det), blev afviist af Kassereren. Alle fik deres Tilgodehavende²⁾, og der blev endda et

¹⁾ Formodenlig ogsaa et Hib til Sanders ovenanførte Ord: at det er en ligesaa hellig Pligt at synes god som at være god.

²⁾ Og tildeels endog meer. Budet W., som var reist paa Landet, blev indkaldt i Aviserne for at rede for sig; men han svarede skriftligt, at de 22 Rdl., som han havde incasseret, beholdt han som Douceur for alt det Slid og Slæb, han havde havt, da Jøden Josephson havde faaet nogle Hundrede Rdl. for aldeles intet at have gjort.

Overskud af 2 Rdl. 94 Sk., som, «saavidt det tilstrækkede», anvendtes til Trykning af en liden Piece, en Slags Ligtale over Selskabet, under Titel: «Udsigt over det nye litteraire Selskabs oekonomiske Forfatning, udgiven af J. Collin d. 16. Julii 1800», i hvilken der siges: «Om Selskabet hos sig selv, endog uden udvortes Omstændigheders Indvirkning, bar Spiren til sin snart kommende Opløsning; om den Grund, hvorpaa det skulde voxe, og den Maade, hvorpaa man vilde drive dets Vext, med andre Ord: om litteraire Sysler lade sig forene med Klubvæsen; om det var rimeligt at vente, at et literairt Selskab kunde være af Varighed, som med Eet skulde bestaae af et talrigt Antal Medlemmer; om ikke to, tre duelige og virksomme Mænd ligesaa godt kunde udgive et Almueblad, som en Klub af saa blandet Indhold; — alt dette er ikke her Stedet at undersøge.»

Saa vidt vides, er ovenstaaende lille Afhandling af nys afdøde Etatsraad Collin forfattet 1873, og han har derfor i den ikke kunnet tage Hensyn til de Oplysninger om „det nye litterariske Selskab“, der ere fremkomne i Professor E. Holms to Aar senere udgivne Skrift: Danmark-Norges udenrigske Historie 1791 -- 1807 (I. 289 ff.). Her gives en Fremstilling af, hvorledes Selskabets Stiftelse vakte den russiske Kejser Povls levende Misfornøjelse, idet han betragtede det som „et saare farligt Selskab, der under Skin af at være litterært og filantropisk i Virkeligheden var en revolutionær Klub, paavirket fra Frankrig, hvis System og Grundsætninger det vilde udbrede over hele Norden“, og hvorledes han lagde sin Vrede for Dagen ved at forbyde alle danske Krigs- og Handelsskibe Adgang til de russiske Havne. For at berolige Zaren ilede den danske

Regering med at udstede den bekjendte Trykkefrihedsforordning af 27. Septbr. 1799, og dens Afsending ved det russiske Hof fik samtidig Befaling til at tage Selskabet, der i øvrigt allerede var „død en naturlig Død“ af Mangel paa Tilslutning hos Publikum, i Forsvar mod Beskyldningen for at have haft revolutionære Tendenser.

Red.
